

Carnaval

miquel bezares

Tria de poemes
Palma de Mallorca, 2000
© miquel bezares i Ed. Columna

Viatge

El mar. Sempre el mar...Hi ha, a la cambra vora els ulls, una nuesa sobre el jaç, un cos estès sobre les ones, un abisme en el ventre. Hi ha, en algun lloc de les fondàries, enllà dels crits i de les pluges, una sirena enamorada d'un vell tritó, d'un rei bell i impossible. Hi ha dos estranys, dos nòmades que temptegen possessions, dos estrangers dins d'una piscina que se cerquen els cossos, irats i nus i desficiosos per la pell. Hi ha orgasmes i mirades com embranzides del cant. Hi ha les ales d'un àngel que usurpa el ventre d'una sirena. Hi ha sempre una coa, unes cames, una flagel·lació d'escates i una àcida absència. Hi ha també un despertar, una convulsió sobre el jaç envaït per cadàvers d'estrangers. Hi ha viatges i accidents i moixos que ensumen cossos d'escates i flors de sal. Hi ha deliris i agonies i tantes coses que lentes i clares ofeguen els alens i la respiració de les tremoloses mans i de la llarga llarguíssima coa mesella de la reialesa marina corre corre que ni tan sols el desig és nostre hi ha tants moments i tantes nits i tants dies sense pauses i tan poques pauses tan poca pau tanta tranquil·litat i tant de defici i tanta inquietud.

Hi ha, final-ment, la mort. La mort sempre ...

Eros flagel· la la nit disfressat d'alba

Caurà la roba dels teus pits i el vent
sobre el trespol deixarà dels mugrons petjada.
Caurà l'esperma juganer i calent
sota la teva vasta nuesa enfarinada.
Caurà l'espelma sobre el jaç ardent
i entre les flames jo seré alba i fada.

Presoner dels gargalls i del mossec roent
el meu mabre despert tresca frisós els plers
i et diu, molt fluixet i amb l'esguard dels grumers:
-com crit sens aturall, nafra oberta al vent,
vine a mi, nit, i omple'm dels xops delers
que esquincin els batecs del temps i de la ment.

Una mà estrangera obre l'embolcall
del ventre nocturn, captiu d'un clivellat malson,
i humit esvoranc que fou un dia amagatall.
I els pètals llefiscosos del brut entreson
són, enllà del vellut, el rastre del raspall,
de la grisa ullada que mai no respon.

Voleia la disfressa d'alba de la somorta calentor
d'Eros.

La nit incendia el seu jaç i crida la seva mort.
Caurà la mirada esquerpa i riuran els vells tambors.
El fuet, nuesa de la violència, dibuixarà en l'insomni
de la nit les ferides que el plaer de la follia
deixa sempre en la pell de la dama estelada.

El rei

*Rei pot ser dir lo pobre dins sa pensa
per un petit do que el sia ofert
e, lo ric hom de llarguesa desert,
gran suma d'or pobretat no el defensa.*

Ausiàs March

*Només un home pot haver-hi per a un regne i en el cor d'una dona -
digué el rei-. Ningú que tengui els meus ulls no pot intentar oblidar-te.
Mirava la dama i callava. I ella deia poques coses, amb els ulls, amb les
mans. Ell recordà el seu gust, la seva vulnerabilitat. El cambrer els serví
un glopet de maduixa. Ella el besà; o potser fou ell el qui la besà. Ell
sentí nàusees, i corregué cap a l'escala. Entrà un personatge d'una
altra història, i ella se sentí atreta per ell, fins i tot abans de veure'l.
Quan ell pujà de bell nou l'escala, ella ja no hi era, perquè l'altre
personatge ja l'havia seduïda; li havia dit que la volia per a ell tota la
nit. El cambrer demanà al rei pels ulls, i ell li contestà que abans de
l'alba seria cec. Ella entrà llavors, ja tard, i el rei, ebri i sol, en veure-la,
es tragué els ulls i els posà dins d'un tassellet, perquè s'inundassin de
les darreres gotes de maduixa i de les primeres llàgrimes, mentre ella,
folla i irada, cridava el seu nom. Després, la reina mormolà que
desitjava engendrar un príncep.*

Triptic de les olors

A Arnau Pons

1

He olorat la petja del teu plor
mentre la carn rebia el meu tacte;
s'estremirà la flor pel prest impacte
del nas gelós per la farsa de l'or.

2

M'has ofert el perfum de la roba banyada
pels plors i pels gargalls d'una deu de pluges,
abans que jo pogués, ja foll, dir-te: -puges?
i evitar que, cec, l'ull sentís l'esqueixada.

3

Rabent la meva daga ha obert la roba;
tanta embriaguesa per l'aroma que rages
ha tibat el meu tronc, i tu has sentit,
en el teu interior, com un estranger encès
fendia el teu cos, i després pudies a morta.

Hotel vienès

*Encara ara tornaria a besar-te, vell amor,
antiga presència de carrers envaïts pel deliri.*

Marcel·lí Soler

a Margalida

Tot de roses aixafades enyoraven el teu cos, mortes i úniques, en aquell silenci d'au d'un mar inexistent. Vaig travessar, desficiós, el llindar; recordava el moviment audaç dels teus llavis. Les parets del vell hotel vienès m'esguardaven, em despullaven. Les escales eren fosques, i s'hi sentia el plor d'algun llop terrible, i l'arena caient sobre el vidre d'una fondària infinita. Vaig tenir por, molta por, i vaig pitjar el botó, vermell com la sang que corria per les venes primes dels meus ulls, solcant imatges i il·lusions, cercant-te. La porta metàl·lica, freda i opaca, s'obrí, i cantà una sirena llunyana, i jo hi vaig entrar. I llavors, quan la porta es tancava, et vaig veure, corrent, travessant l' ampla galeria en penombra del vell hotel perdut en un racó de moltes memòries i d'un sol record. Amb el peu vaig barrar la porta, que s'obrí de bell nou, lentament, i tu vas entrar a l'ascensor. "Al set", vas dir sense mirar-me. L'ascensor, en una estranya embranzida, començà a pujar; partí silenciosament pel corredor inevitable i fosc de l'esquelet d'un edifici antic. El setè pis no arribava mai. La nau pujava i pujava, i continuava pujant. Vaig començar a tenir fred. Tu ja estaves nerviosa, i em miraves. I jo et vaig dir que et coneixia des de sempre, des dels meus somnis, de molt de temps abans de néixer. L'ascensor no s'aturava, pujava inevitablement i inexorable. Em vas agafar la mà; i jo vaig sentir la suor de la teva mà en la meva mà. Ens vàrem mirar, i et vaig besar els dits, i vaig olorar la teva pell, i la pal·lida humitat de la teva mà. L'ascensor encara pujava quan ens vàrem parlar, i gairebé no quedava oxigen quan ens vàrem besar, llargament i silenciosa, i les teves mans eren com roses obertes i vermelles, i humides com una matinada eterna. I l'ascensor ja no es va aturar, perquè el vell hotel vienès quedava ja lluny, tan lluny que fins i tot l'oblidarem.

L'home invisible llegeix el pas del temps i escriu
i parla molt dolçament a l'amaradora
(tríptic de l'home invisible)

El gest

El desig té els teus ulls, el teu gest, el teu nom.
Hi ha un home invisible que du un colom a les mans,
i du una ferida, i du un desig, i du el teu nom;
i ho du tot a les mans, les mans d'acariciar-te.

El tacte

Descobrir-te melosa sota el meu cos ferit,
i rebre els teus dits com si tu fossis el mar
i jo t'esperàs, a l'arena, com un port d'algues.
Desfer els corals de la teva fondària: lent
presagi d'un cant llunyà d'homes i de peixos.

El bes

No em veuràs, l'esguard retut, quan els llavis
meus siguin els teus llavis; quan la llengua
i el bes agombolin el teu mar sencer;
quan les arrels del meu ventre, deu encesa,
omplin els teus avencs. Intenta mirar-me, però,
i no cloguis les parpelles, que el desig té els teus ulls.

Els homes i les metamorfosis

*i sobretot, la glòria d'haver-te
desitjat.*

Marcel·lí Soler

El meu son dòcil no sabia, de la sal i de la inquieta
tremolor del cos, la incerta glòria i la llàgrima de comediant.
El metall i el moviment del món en el meu jaç, el mar,
no existien, Susanna, una nit qualsevol, quan portares, èbria, a
l'erta desesperança del meu jaure tempestuós, les besades
fondes i arrelades en els ullals de la teva boca immensa,
i un tacte d'ossos que el teu cos sencer i encès brandava.
Al desert, exèrcits d'esquelets, derrotats, volien
de nit i sense lluna, penjar-se dels fassers, mentre
el vencedor estranger, un negre genet, olorava el teu rastre,
i la meva còrpora freda i closa rebia el teu amor,
i el genet incaut mormolava, vencedor retut i sense esma:

"Sóc aquí, en el colomer letàrgic
dels crits que no existeixen, en l'amor subtil
d'ocells cecs, de cans ferits i de murmuris.
Sóc aquí, en el teu cos adormit i vulnerable,
i t'esper, bressolat per una dansa èbria,
freturós de gestos teus i d'agomboladores fosques.
Sóc aquí, teu aquí, i tant de bo pogués estar-hi."

Llavors l'horitzó tenia les urpes de la mort,
i el borratxo trobador, joglar irat i insaciable,
venia la seva veu a una dona trista, de nom Lídia,
que visqué un sol dia, i que morí, amb la nit,
i amb un pergamí a les mans enceses pel sol.
"Lídia és morta! Lídia és morta!" cridaven,
entre les flames i el sòrdid camí, els fills del genet,
i llançaven al vent el pergamí ennegrit
pel foc i pels mots d'una poeta d'un sol dia:

"Pensava en tu. El meu cos

intentava recordar-te, sentir els crits
que ja no existien. I la punyida
que el teu cos precedia, inevitable,
com era inevitable la memòria,
tenia allí un sol dit, i una ungla,
mentre pensava en tu, retuda,
i el meu ventre sense tu s'estremia."

Quan després, Susanna, et despertares, i el desert
esdevingué un mar, i un cant de sirenes
i de tritons; i Lídia m'oferia la seva flor,
oberta i sagnant; i un vent i el teu cos
esberlaven de bell nou el jaç, el son, el mar, els nombres;
jo comptava cossos i amants, i t'ignorava, però seguia
presagis de saliva i camins encesos sobre els teus moviments,
límecs blancs i vibrants com els teus dits.
Ignorava les lleganyes, i l'alè, i el pol·len
dels teus grans llavis, però seguia els viaranys
del teu cos canviant i etern, de la teva excitació.
El genet negre, l'estranger amic i temut, tastava el regruix
i la fúria del meu fallus tibant amb la seva boca llatzerada.
Lídia m'oferia els seus pits bategants d'escuma
i una tempesta d'arena. I la mort
era el cant d'unes veus llunyanes i obscures,
el miratge acústic d'una presència salada i aspra;
la mort era el teu cos únic i adormit.
Vaig resseguir amb els ulls llavors, Susanna, enviada de la
obscuritat,
nombre inexistent, estimada més que la pròpia vida,
el llarg camí d'argent que deixares.
Del llit estant, sol i tremolós pel fred,
en vaig veure només la petjada infinita, del teu cos.
I t'imagín, ara, adormida dins ta closca impenetrable,
en un jardí ple de cargols, com una xifra més,
lletosa, bavosa i espantada com la mort;
i mentre l'aigua em retorna, cansat, a l'oceà, els meus ulls
reben els vidres de la teva espiral, inaccessible
com un nombre inexistent, com els teus mots:
"Entra en el meu cos i solca'm, i veuràs
la cara oculta del desig; la carn et despertarà."

El cant del nòmada

1

Ràpida i freda, la rosa, s'acosta,
badada i eixorca, a la insignificança.
Ràpids reneixen els ulls i moren, fondos,
i nus i vertiginosos, en la mirada de sal.

2

Hi ha algú en la ciutat adesiara
que té somnis d'aromes, d'escumes
i de ventres ferits enllà de penombres.
Hi ha sempre, de pas, en la ciutat, algun nòmada.

3

(el cant)

Jo sé que oblidaré aquest moment. Sé
que, tanmateix, oblidaré la teva mirada
perduda en el meu panteix fondo. Sé que
finalment oblidaré fins i tot les teves dents.
Per això ara, senzilla desconeguda, abandona'm;
que el teu cos em despulli; deixa'm sol que,
tanmateix, tots dos ho sabem, i ho diu el cant,
la resposta del teu cos negat
en l'erma fúria de l'aigua, t'oblidaré.

Carnaval

jo he vist coses que ningú no ha vist
que ningú no veurà mai amb els meus ulls
he vist les cel·les en penombra del desig
i m'he vist a mi baldat i insignificant
morint a poc a poc sota l'eclipsi

La mediocritat de la pedra i la pal·lidesa de l'alga no anunciaven la mort, perquè sota l'aigua els cossos es deformaven, el coral dibuixava arbres i tot de ratlles lluminoses de cel i d'ambre foradaven pètals de cristall i els troncs de peixos rapidíssims. L'artifici s'esllanguia quan les anemones, convulsionades, em portaren a Palau. Allí, tot podia ser real. Columnes de roca s'enfilaven corrent amunt, a l'entrada, com aguantant el mar. Allí m'esperaven Susanna i l'estranger. Allí m'esperaven les cloïsses, l'escata, el silenci i la sang corrent per les venes de sal. Al llindar, els tritons em despullaren. El meu cos era l'única disfressa. Vaig entrar, i la festa començà.